

Nora

Jesica Fortuny

Inclou un dossier pedagògic de Susana Tronchoni

TEATRE
bromera

ESCENA 1
PAS AVANT. FOSCOR

(L'escena representa una sala d'espera amb un monitor que ens indica que ens trobem a les oficines centrals del supermercat Mercadona.)

Apareix l'actriu, NORA, amb els fulls d'una sol·licitud de treball. El seu aspecte és introvertit però els seus ulls denoten un raig de llum enmig de tanta foscor. Inquieta, espera que arribe el seu torn. La seua timidesa la bloqueja i decideix en aquest temps d'espera jugar amb diferents imatges d'ella mateixa preparant-se per a aquesta entrevista que tant significa per a ella. Busca suport en persones imaginàries que ella mateixa crea.)

NORA. Sóc Nora! Sóc Nora? *(Burlant-se d'ella mateixa.)*

No... Hola, bon dia! El meu nom és Nora! No, així no puc presentar-me! A vore... Sóc Nora Albert! *(NORA comprova que no ve ningú i interpreta una NORA segura de si mateixa, una NORA molt diferent d'ella mateixa.)*
Sóc Nora Davis! *(Silenci. Abandona el joc fins que té una nova idea de com iniciar una conversa. Dirigint-se a una d'aquelles amistats imaginàries.)* Són estes les oficines centrals de Mercadona? Sí?, ai! gràcies, no

havia estat mai ací... bé, vull dir en les oficines, perquè a Mercadona vinc cada setmana..., jo i totes les dones, no? (*Riu forçadament i en adonar-se del poc efecte del seu comentari abandona el joc fins que té una nova idea i busca un altre suport imaginari.*) Quan alguna vegada dic al meu home si pot fer el favor d'anar a comprar alguna cosa, ell sempre diu: «Jo??? Però si això és cosa de dones, no veus que fins i tot el nom ho diu... Merca-dona». (*Torna a riure forçadament i torna a abandonar el joc cada vegada més desmoralitzada. Silenci. Observa la porta. L'espera la inquieta i aleshores una nova idea assalta el seu argumentari.*) Totes veniu a l'entrevista de caixa? (*Castigant-se pel seu comentari.*) A què han de vindre si no! (*Silenci i un nou intent.*) Jo, la veritat és que no tinc cap experiència, i em costa prou aprendre... però... (*Atabalada pel seu comentari, amb què revela la seua inexperiència, canvia de tema presentant-se a les seues amistats imaginàries.*) Ui perdoneu!, no m'he presentat! Deveu pensar que sóc una maleducada... És que em costa prou relacionar-me amb la gent... Sóc Nora, Nora Albert... (*Recordant el seu altre jo del principi.*) Nora Davis!

(Silenci. S'observa a ella mateixa i s'avergonyeix d'aquella NORA DAVIS. Dóna un altre colp d'ull a la porta i decideix anar omplint els papers que li han donat a l'entrada. Aquest fet fa que tinga una nova esperança i de sobte apareix ROSA, una dona segura d'ella mateixa que ocupa un seient al costat de NORA.)

ROSA. Hola!

NORA. Ai... m'has espantat! Creia que no hi havia ningú.

ROSA. Ho sent.

NORA. No passa res! Has omplit ja la sol·licitud? A mi m'ha costat... és que fa tant de temps que no... Bé, la veritat és que jo no he treballat mai. He posat els estudis i no sé per què! Fa tant de temps que ja no recorde res! El meu home sempre em diu que em regalaren el títol. *(Riu recordant les seues paraules.)* A vegades em diu que és mentida, que m'ho invente, que és impossible! *(Riu acceptant les seues paraules.)*

ROSA. I això per què? No entenc per què dubta.

NORA. Clar, com que ell em va conèixer quan jo ja havia acabat la universitat, i treballava en una cafeteria per pagar-me el màster... *(Adonant-se'n.)* Sí que he treballat! He sigut cambrera! *(Amb orgull, apunta un fet a la seua experiència laboral.)*

ROSA. Tal volta és millor que poses dependenta de cafeteria.

NORA. Gràcies!! Dependenta de cafeteria!

ROSA. Així molt millor! Segons com es diuen les coses prenen el valor que li corresponen. No tingueres opció, no? Vull dir que havies de treballar, els teus pares...

NORA. Els meus pares no podien pagar-m'ho i ell em va ajudar. Em deia: «Com que no has tingut prou a arruïnar els teus pares, ara m'arruïnes a mi!». *(Riu comprensiva amb el seu home.)* Però no ho deia de veres! Ell treballava en l'obra, no va voler estudiar, i guanyava diners! Aleshores, quan començarem a

eixir ell m'ajudava. Era un encant de xic! Em va enamorar de seguida. Era tan bo amb mi, em deia unes coses... Ai, que vaig caure als seus peus! Ens casàrem de seguida, i de seguida el xiquet! *(Veiem una NORA dolça que somriu recordant aquells moments però una ombra amarga travessa el seu rostre. Silenci. NORA busca justificacions a aquelles ombres que l'angoixen. Necesita justificar aquella situació, aquell impuls. ROSA no diu res.)* És que el meu home és molt impulsiu i jo li devia tant, que quan em va demanar que ens casàrem i de seguida tinguérem xiquets, no m'hi vaig negar. Els meus pares em deien: «Però tu estàs segura?, que fa molt poquet que vos coneixeu». *(Silenci.)* A ells no els va caure mai massa bé. Pobret, li tenien mania! Fins i tot volgueren separar-nos... *(NORA recorda amb tristesa aquells moments que foren tan durs per a ella, però la resignació fa que desaparega aquella tristesa.)* Així que el que aconseguiren és que jo em separara d'ells! *(Justificant la seua actitud.)* Una dona ha d'estar al costat del seu home sempre, perquè en el moment que es casen l'home és l'única família que compta! Fins que arriben els xiquets, clar! *(Riu trencant el gel.)* Això ho he entés amb el temps. Hi ha tanta gent envejosa! El meu home m'ho ha fet veure, no et pots fiar de ningú!

ESCENA 2

NÚVOLS DE TEMPESTA. TAL VOLTA

(Sona el telèfon, corre a agafar-lo de la bossa. És TOMEU, el seu home, agafa aire i contesta.)

TOMEU. Nora? On collons estàs?

NORA. Sí? Eh... *(Dubtant.)* No, és que... He vingut a Mercadona... És que em feien falta unes coses...

TOMEU. A Mercadona? Amb qui? Estic sentint soroll!

NORA. No, estic soles...

TOMEU. Estàs mentint-me? Mira que... Vine ja!

NORA. No, no, d'ací a un moment torne! *(Gira la vista enrere i recorda on està i el seu objectiu.)* Bé, aniré a buscar els xiquets ja que estic ací... Tomeu, Tomeu? *(S'adona que li ha penjat i el que significa, i la por envaeix la seua ànima.)*

NORA. S'ha enfadat. No hauria d'estar ací. No ha sigut una bona idea. En quin cap entra que jo podria... Feia tant de temps que no feia un pas així, però tal volta no s'adone mai i si em contracten i...

(En aquell moment intenta tornar arrere des de la seua arribada penedida del seu atreviment, però aleshores un raig de força fa que decidisca continuar avant amb la seua acció.)

ROSA. Tot bé?

NORA. Ui, s'ha penjat! Estos mòbils van com volen!

ROSA. Sí, clar. Deu ser la cobertura. *(Incrèdula.)*

(Silenci. NORA s'asseu tornant a la realitat de la freda sala d'espera. Mira cap a la porta. No ve ningú i decideix continuar amb la seua companya mentre espera.)

NORA. És que el meu home no sap que he vingut... *(Justificant-se.)* No tenim secrets però ell no vol que jo treballe. Fora de casa, clar! Ell vol tindre'm sempre a casa. *(Comprensiva.)* Diu que mentre l'home treballe, la dona no ha de fer-ho! *(Riu incòmoda.)*

ROSA. No hi estic d'acord, Nora, és el que tu desitges? Tu realment vols quedar-te a casa i dependre del seu sou? *(Al rostre de NORA apareix l'amarga realitat, els seus fantasmes tornen a la càrrega i explota de sinceritat.)*

NORA. El problema és que fa huit mesos que està sense faena, i jo veig que no arribem... I tenim tres xiquets! A mi em dol vore que per Nadal no vénen els Reis! No celebrem aniversaris, i ja em costa comprar cada setmana! *(En aquest moment vénen al seu record frases de la seua parella demanant-li els justificants de compra i culpant-la de no organitzar-se amb els escassos diners que ell li dóna per a comprar. Es revela contra aquests amargs pensaments.)* I jo faig el que puc, eh? *(Resignada, torna a seure a les butaques i amb un nou intent de trobar la part positiva de la situació comença a narrar les*

seues aventures amb el dinar per a subsistir a la seua nua nevera.) Mira, jo agafe una cuixeta de pollastre, un os de pernil i unes verduretes i faig un «caldet» per a tota la setmana... Un dia «fideuets», un altre «arrosset», un altre «estrelletes»... i així no malgaste els diners! Ah! I a la nit, creïlles fregides, creïlles bullides, creïlles torrades! Bo, i el dissabte compre una pizza per als cinc! Es xuplen els dits! Jo, de vore'ls, ja no em cal menjar... Encara que em deixaren pizza, jo no podria menjar-ne! Ai, és que els adore!

ROSA. Es nota. Nora, puc fer-te una pregunta? Penses alguna vegada en tu? En el que necessites o en el que vols realment? (*NORA comença a tremolar.*) Perdona? Estàs bé?

NORA. (*La por i els dubtes tornen a incomodar-la.*) Jo no vull que el meu home s'enfade per haver vingut... No té per què, no?

ROSA. Clar que no hauria!

NORA. Jo sols ho he fet per ell, pels xiquets...

ROSA. I per tu, Nora! Ell no es pot enfadar perquè vulgues fer este pas i tornar a dirigir la teua vida.

NORA. (*Justificant.*) És que ell es veu a casa i està molt nerviós perquè veu que econòmicament no anem avant... I pateix, pateix molt! I jo no vull vore'l patir! (*Amb il·lusió que la seua realitat pugua canviar.*) Així que he vist l'oferta de treball quan he entrat a comprar i he dit: «M'hi presente!»... Ai, quina bogeria! Si jo no... si jo no sé fer res! El meu home sempre es riu: «Tu? On vols treballar tu? Si eres...». I és que ell

és molt bo amb mi, i jo sóc una miqueta pocatraça i no tinc massa gràcia per a fer les coses. En canvi, ell ho sap fer tot, allà on va tots li tenen enveja. De fet, en els treballs no ha durat molt, perquè no han sabut valorar-lo.

ROSA. En cap treball l'han sabut valorar? Tal volta siga ell...

NORA. (*Un dubte passa furtivament pel seu pensament, però el descarta justificant el seu home.*) I ell, clar! S'ha de fer respectar!...

ROSA. És un poc estrany, no?

NORA. (*Més dubtes que bloqueja canviant de tema.*) Però bé, la cosa és que m'he decidit a intentar-ho... potser tinc sort! Ara espere que el meu home no vinga a buscar-me al supermercat, perquè si em veu ací... (*L'ansietat de la possible presència del seu home altera el seu diàleg i entra en joc el seu subconscient verbalitzant la seua ansietat en un diàleg intern.*) A vegades note la seua mirada clavada en mi allà on estiga i l'angoixa no em deixa respirar. Vull córrer i escapar del seu control però està dins de mi, em sent dèbil. A vegades tinc por que controle també els meus pensaments. He de deixar de pensar, tal volta ell s'assabente i s'enfade. No tinc dret, fantasmes fugiu de mi... tingueu pietat, no sé on amagar-me... Estic esgotada... No em pot vore així ningú! (*Comença a arreglar-se, intentant dissipar aquells senyals que poden condemnar-la.*)